

[Pia Christmas-Møller]

jeg kan godt forstå, hvis der er mange pensionister, som føler sig noget utrygge ved fremtiden.

Derfor vil jeg meget gerne bede ministeren om at komme herop og redegøre for perspektivet bag dette her, for jeg noterede mig jo, at den socialdemokratiske ordfører ikke fandt det ulejligheden værd at svare på mit spørgsmål før.

Pia Gjellerup (S):

Som finanspolitisk ordfører for et regeringsparti har det været underholdende at overvære debatten, fordi de to ordførere for henholdsvis De Konservative og Venstre omhyggeligt – omhyggeligt, understreger jeg – har afholdt sig fra at kommentere, hvorfor de to partiers holdninger, som øjensynlig stikker så dybt, og som er blevet præsenteret i dag, kun rækker til dem over 70 år.

Jeg vil gerne spørge de to ordførere, om de erindrer forhistorien til og begrundelsen for, hvorfor man indførte indkomstafhængighedsprincippet for de 67-69-årige. Forhistorien er meget interessant, hvis de to ordførere eller bare den ene af dem vil fortælle det.

Når det er så skævt og jeg derfor ikke kan anerkende nogen som helst ærlig holdning fra de to ordføreres og de to partiers side, er det jo, fordi begrænsningen for de 67-69-årige rammer mennesker på det almindelige arbejdsmarked, og den ordning for de 70-årige og ældre ikke rammer nogen på det almindelige arbejdsmarked. Der er ikke nogen på det almindelige arbejdsmarked på 70 og derover; det er udelukkende selvstændige, og det manifesterer sig også i, at det er et uhyre beskedent antal, der er tale om. Så hvad med holdningerne fra de to partiers side? Det vil jeg gerne høre.

Så fangede mit øre også en bemærkning om disse kompenserende besparelser, som skulle være kommet fra de to partier. Nu har jeg haft lejlighed til at se dette skrift, som er udsendt af Venstre og De Konservative om en ret kurs igen eller noget i den retning, og en af de vægtigste – ja, måske den største af de tre besparelser, man har på Socialministeriets område – begrundes med, at man ikke vil anerkende et skøn over, hvor mange børn der bliver født de næste år. Hvis vi skal til at diskutere den slags ting som reelle kompenserende besparelser, er

vi sandelig langt ude. Og hvis de to socialpolitiske ordførere ikke ved, hvad deres partier har foreslået som besparelser på Socialministeriets område, er det bl.a. på barselorlovsområdet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiet har sendt forstærkningstroppe ind i debatten, og det har også været nødvendigt, eftersom hverken socialministeren eller partiets socialpolitiske ordfører har villet svare på de spørgsmål, oppositionen har stillet under debatten. Men det må vi jo tage til efterretning.

Jeg vil til gengæld meget gerne svare fru Pia Gjellerup på hendes spørgsmål. Må jeg for det første sige, at da vi overtog regeringsmagten i 1982, stod vi med et kasseunderskud på 80 mia. kr. Vi var nødt til at lede efter så at sige alle de mulige og umulige spareforslag, man overhovedet kunne have opfindsomhed til at gennemføre, og som vi kunne skaffe flertal for. Vi stod på afgrundens rand, som den afgående daværende socialdemokratiske finansminister selv sagde.

Situationen er en anden i dag. Vi har set, hvordan regeringspartierne med deres snævre flertal øser penge ud til højre og venstre til alle mulige forskellige befolkningsgrupper. Vi har en satspulje, som vi sidder og forhandler om i øjeblikket. 735 mio. kr. skal vi dele ud til andre grupper, og i den situation mener vi ærlig talt, det er rimelig vanskeligt at overbevise nogen som helst om, at det er rigtigt at spare på netop folkepensionisterne.

Og må jeg også sige, at vi har aldrig tilkendegivet, at vi syntes, det var nogen særlig god idé at gøre pensionsudbetalingen arbejdsindtægtsafhængig for de 67-69-årige. Men vi var tvunget til det af de økonomiske omstændigheder i 1982, og lad mig tillade mig at citere fra Folketingets forhandlinger 1982-83, sp. 427, den 8. oktober 1982, hvor den daværende socialminister, Palle Simonsen, bl.a. siger følgende:

»Nu er det jo ikke et nyt princip, vi indfører i lovgivningen, hvor vi giver efter. Det, vi i realiteten gør, er at videreføre den regel, man allerede har i dag, om indtægtsregulering for de 62-67-årige til 70, det føler vi os tvunget til, men vi gør det bestemt ikke med begejstring. Vi gør dog under alle omstændigheder det, at